

Ficció

Carles Alberola / Pasqual Alapont

Introducció / Gabriel Sansano

TEATRE
bromera

(Al fons d'un espai buit hi ha un mural amb un collage d'imatges cinematogràfiques. En primer terme, un faristol.)

Apareix CARLES amb el text de treball de l'espectacle a les mans i el deixa al faristol.)

CARLES. (Al públic.) «Quan somrius, el món sencer somriu amb tu.» Bona nit i moltes gràcies per haver vingut. Avui és una nit especial. El 28 de novembre de 1993 Albena Teatre va fer la seua primera representació, *Currículum*, un monòleg que vaig escriure amb Pasqual Alapont. I aquesta nit, Toni Benavent, el meu company en Albena Teatre, i jo mateix volem compartir amb vosaltres aquest nou espectacle que enceta la celebració dels 20 anys de la companyia. Ho fem perquè... Bé, ho fem perquè no sabem si arribarem als 21. Bé, al 21 d'IVA ja hem arribat, i ens han tancat Canal 9, i s'han carregat el Circuit Teatral Valencià i... tantes i tantes coses, però... eixa és una altra història. I avui és una nit especial, i ho és també perquè... veig moltes cares conegudes al pati de butaques... amigues, amics, amants, parelles de les amants... *amigos todos*.

També hi ha una persona que... No pensava que hi vindria... (Pausa.) L'essència de l'espectacle... Bé,

és una actriu, preciosa. Quan la vaig conèixer em va girar el cap. No diré el seu nom. No, perquè ha vingut acompanyada de la seua parella, un tio molt corpulent, molt bona persona... Si voleu, com parle molt d'ella al llarg de l'espectacle, posem-li un nom en clau...: Íñigo. Després ho entendreu.

També és una nit especial per una absència. Fa un parell de setmanes, 17 dies, va faltar mon tio Rafel, ell... ell sempre ha vist, va veure, tots els espectacles que he fet, ell, d'alguna manera, ha sigut com un pare per a mi i... bé, m'hauria agradat que estiguera ací aquesta nit i vera l'espectacle perquè... n'és un dels protagonistes.

Dit açò... Mireu (*Agafant el text.*), aquest és el text de l'espectacle que, com aquell qui diu, acaba d'eixir del forn. De fet, els tècnics el tenen des d'aquesta mateixa vesprada. (*El tècnic de llums fa oscil·lar la llum d'un focus sobre CARLES.*) Hem arribat una mica justos, ho reconec. L'espectacle està en pinces, embastadet... No és que no estiga acabat, no és que no me'l sàpia, jo sé de què va, però... tinc... tinc... Tinc cinquanta anys i comence a tindre llacunes de memòria. És hereditari, sabeu? Mon tio Rafel, en glòria estiga, em contà que, sent encara més jove que jo, un dia va entrar a sa casa, es va asseure al sofà, es va connectar la manteta elèctrica, com feia sempre, i va dir: «Xe, açò quan ho he comprat jo?». Veges, l'home estava tan a gust, però no se'n recordava. Va mirar la prestatgeria, la part de novel·la negra, i va dir:

«Tot açò ho he llegit jo?». Després va agafar la foto de la comunió de la xiqueta i va dir «Hòstia, però si esta no és ma casa!». I va eixir cames ajudeu-me. No l'agafaren de miracle. (*Riu. Pausa.*) Per què us conte tot açò? Ah, perquè per això porte el text, perquè no em vull equivocar... d'escena.

(*Col·locant-se darrere del faristol.*) Mireu, l'espectacle serà com una lectura dramatitzada. Heu estat mai en alguna lectura? Sí, veritat. Vosaltres no? Doncs avui estareu.

I l'argument? L'argument no és gran cosa, per a què enganyar-nos. (*Eixint del faristol.*) Xic troba xica, xic perd xica, xica troba un gos, xic recupera xica, però un dia la xica se'n va amb un tio molt corpulent i el xic es queda amb el gos. Un clàssic. (*Pausa.*) Escolteu, el *fox-terrier* fa una companyia...

Us he contat el final perquè si algú pensa: «Déu meu, quina palla mental», i vol anar-se'n, ara és el moment. Perquè l'espectacle parla de mi, així que ja us avise que molt interessant no és. Si voleu anar-vos-en... crec que no us tornaran els diners, però almenys us n'aneu amb una idea de l'espectacle. Com quan vas al cinema i veus el tràiler d'una pel·lícula. De vegades el tràiler és millor. Sí o no? (*Pausa.*) No se'n va ningú? Perfecte. Comencem.

(*Tornant al faristol, deixa el text i es disposa a començar.*) L'espectacle parla de com la ficció és tan necessària en la nostra vida com l'aire per a respirar. «La literatura és un luxe per a l'ésser humà, però la

ficcio... és una necessitat.» Chesterton. Heu llegit Chesterton. (*Davant el mutisme del públic.*) No? Bé, no passa res. (*Ell no ho pensa així, però...*) Es pot viure sense haver llegit Chesterton. (*Pausa.*) No ho hauria dit mai de la gent de València.

Quan dic que la ficció és una necessitat vull dir que... en la meua vida... (*Separant-se del faristol.*) Una núvia que vaig tindre i amb la qual vaig estar a punt de casar-me, ja havíem encomanat els targetots, de sobte un dia em diu, «Carles, però tu què tens al cap?». Dic: «Caspa?». Diu: «El tens ple de pardals. Quan penses créixer?». (*Al públic.*) Em va dir que estava malalt, que m'emocionava més una posta de sol en el cinema que en la realitat. (*Pausa.*) I tenia raó. Com has de comparar una posta de sol al Camp de Morvedre amb *Lawrence d'Aràbia*? (*CARLES taral·lareja un passatge de la banda sonora original de Maurice Jarre de Lawrence d'Aràbia.*)

Ella em deia que ser educada, simpàtica, ocurrent, vint-i-quatre hores al dia era impossible, impossible, impossible!!! (*CARLES taral·lareja un fragment del tema musical «Moon River» de Desayuno con diamantes.*) Audrey Hepburn no es tirava rots, per l'amor de Déu.

Ho vam deixar estar, la meua núvia i jo. Jo estava futudíssim... vaig haver de tornar quasi tots els regals i... escolteu, me'n vaig anar al cine. Sí, ho reconec, el cinema és la meua metadona, el que donaria per viure eternament dins d'*Una noche en la Ópera* dels

germans Marx, per ballar amb Fred Astaire i Ginger Rogers, o per poder caminar al costat de William Holden en *Grupo Salvaje*, camí de la mort, sí, però d'una mort èpica.

No és la primera vegada que parle de tot açò en un espectacle. De fet, un crític, fa uns quants anys, m'ho va recordar, va dir... (*Intentant recordar.*) Bé, ara no ho recorde. Jo no faig molt de cas dels crítics, però és que va dir... (*Dubta.*) Ara no recorde exactament el que deia, però... (*Trau de la cartera un retall de premsa.*) Us la llig. És del *Levante*. 12 de desembre de 1999. Diu... (*Puntualitzant.*) La porte sempre damunt perquè hi ha coses que crec que és millor no oblidar. Diu, entre moltes altres coses desagradables, diu: (*Llig.*) «*Irreflexivo y reincidente, Alberola nos haría un favor si dejase de contarnos siempre la misma historia, llena de referentes cinematográficos, y se dedicase a cualquier otro tipo de obras. En concreto, a las de la construcción.*» (*Pausa.*) Bé, no diré el nom del crític. No, no ho faré. Sé que ho esteu desitjant, però no ho faré perquè li estic agraït, de veritat, perquè tot i que en aquell moment em va doldre, en el fons m'ha sigut d'una gran gran ajuda. Em recorda contínuament que la construcció és una opció. Bé, ara no ho tinc tan clar, però... De totes maneres... Moltes gràcies, Enrique Herreras. (*Pausa.*) No, no és Enrique Herreras. Com sou. He dit un nom a l'atzar.

(*Pausa.*)

Eeeh... on estàvem? (*Tornant al faristol i examinant el text.*) Ah, sí, us parlava de... Bé, com veieu, l'espectacle està en pinces. Us parlava de com la ficció està instal·lada en la meua vida i..., perquè ho pugueu entendre, deixeu-me contar-vos una cosa. (*Separant-se de nou del faristol.*)

Fa un temps.... Vaig anar al metge... Estava deprimit, només van ser uns mesos, de febrer del 2007 a maig del 2013. Vaig anar al metge, però no per la depressió, sinó per un granet que m'havia eixit a l'esquena. Això que te'l notes bullint però que no te'l pots veure. Esperanza, una altra nòvia que vaig tindre... que havia estudiat a Esclavas i que era ATS, me'l va veure, el granet, i em va dir: «Hòstia puta!». (*Al públic.*) Esclavas de Maria, sabeu? Dic: «Què passa?! Què passa?!». «Carles, això té molt mala pinta.» Dic: «Però, com és?». Diu: «És negre». «Negre?» «No, no... Ara és groc. I ara torna a ser negre, i verd!» «Per l'amor de Déu, Esperanza, és un granet o la bandera jamaicana?» «Ai, no sé... És... és... com un moc.» «Un moc?!» «Esperanza, fes alguna cosa!» (*Al públic.*) I què va fer? Me'l va rebentar. (*Gest de rebentar-li el granet.*) Va agafar l'iPhone, li va fer una foto i la va penjar al Facebook. Vaig trencar amb ella. Sí, perquè si haguera necessitat que Esperanza em fera el boca a boca, m'hauria fet una traqueotomia. Vaig anar al metge. A la seguretat social. Jo crec en la sanitat pública. Sis mesos. Em donaren per a sis mesos.

Així que vaig acabar en mans d'un especialista. «Bon dia.» I la infermera: «*Ciento ochenta euros*». Dic, «*Sin pecado concebida*». Vaig anar al banc i li vaig pagar amb *calderilla*. (*Pagant.*) «Hala, compta-ho, xata!» El catedràtic em va palpar el granet i em va dir: «Açò demana una colonoscòpia». «Una colonoscòpia?! Però si és un granet!» Diu, «Ja, però està rebentat i pot infectar el sistema limfàtic». (*CARLES manifesta la seua perplexitat al públic.*) Estava de conya o què? «Doctor... Catedràtic... Excel·lència... això de la colonoscòpia... això és menester?» I em diu, «Quina edat té vosté?». Dic, «Cinquanta». «Cinquanta, pròtata.» «Bé, en tinc quaranta-nou.» «Quaranta-nou en tenia la meua dona quan li va eixir un granet a la cella i em va deixar per un trompetista.» (*Mirant al públic, sense entendre res.*) I ras! Em va fer un tacte rectal que em va recol·locar les cervicals. En una setmana els resultats.

Quina setmana vaig passar. Tot eren signes funestos. Vaig veure *Ghost*, Patrick Swayze i Demi Moore, en la tele, i no podia parar de plorar, no perquè el paio moria, sinó perquè la pel·lícula era roïna de collons. A la plaça de la Mare de Déu no hi havia coloms, eren tot corbs. Estava fent-me un café amb llet, agafe el sobret del sucre i llig: «*Cada instante de la vida es un paso hacia la muerte*. Enrique Herreras». Escolteu, se'm va tallar la llet, i vaig decidir que era l'hora d'acomiar-me de la gent que estimava i... tampoc no en vaig trobar tanta. Vaig telefonar a Laura

Useleti, amiga i col·laboradora durant tants anys. Em va eixir la bústia de veu: «Hola, sóc Laura, ara estic fent l'amor. Deixa el missatge». (*Pausa.*) Vaig deixar passar un parell d'hores, li vaig telefonar de nou i em va tornar a eixir la bústia: «Hola, sóc Laura, encara estic fent l'amor. Deixa el missatge».

Desesperat com estava me'n vaig anar a Edimburg. A què?, us deu preguntar. Doncs vaig anar a veure... (*Amb èmfasi.*) Íñigo. (*Assenyalant amb complicitat el pati de butaques.*) Estava treballant al Festival de Teatre. Volia donar-li una sorpresa i... Vaig anar al teatre i li vaig deixar al porter un regal, una caixeta amb *unas vainas de pimienta*, després ho entendreu, i amb una carta on li deia que l'esperava a la porta del teatre en acabar la representació. Havia reservat taula en un restaurant per anar a sopar amb ella i... L'espectacle era... *raro, raro... raro*. Però jo només tenia ulls per a ella. En acabar vaig anar a la porta. Plovia. A Edimburg plou 365 dies a l'any. I jo no porte mai paraigua. Per principis i perquè sóc *gilipollas*, però sobretot per principis. Ella no va aparèixer. Sobretot perquè sóc *gilipollas*, perquè el que va passar... Bé, açò us ho contaré després perquè si no, no entendreu res.

Mireu, quan vaig tornar d'Edimburg vaig anar a la consulta, i li dic «Doctor, el granet, és maligne?». I el doctor: «La pròstata està impol·luta». «Això ja ho sabia! Però i el granet?» «Acne.» «Acne?! Doctor, que tinc cinquanta anys! No sóc cap adolescent.» I em diu

«Això és el que vosté es pensa. Vosté el que té és una depressió endogàmica i perenne. Està condemnat a viure en el rovell de l'ou que no ha parat de mastegar des que tenia set anys. Ha arribat als cinquanta, enhorabona, però a partir d'ara la seua vida serà com un trampolí». «Com un trampolí? Cap amunt?» «Sempre en pendent cap avall. Les artèries comencen a estar més obstruïdes que l'avinguda d'Aragó en dia de futbol. Té desgast al maluc i un genoll tort. Això que diu que s'oblida d'algunes paraules, tranquil, anirà a més. D'ací a deu o quinze anys començarà a perdre la memòria i acabarà no recordant ni el seu nom. I això sí, a partir d'ara de cada tres coits, dos els acabarà abans d'hora. Però la pròstata... Perfecta!» (*Pausa. CARLES no sap com reaccionar.*) Dic: «I tot això ha eixit en la colonoscòpia?». Diu: «*Afirmativo*». «Doctor, què puc fer? Deixar de fumar?» I em diu: «No, home, no, per al poc temps que li queda... Fume, home, fume. Això sí, el que haja de fer, faça-ho ràpid». (*Pausa.*) «Gràcies, doctor.» Cent vuitanta euros més. (*Fa el gest de pagar.*)

Us he contat tot açò perquè... Aquest ha estat el meu dia a dia dels darrers anys i... Qui pot viure així? Qui, en les meues circumstàncies, no es beu un litre de Fairy, eh? (*Pausa.*) Doncs jo, senyores i senyors, jo no. No sóc cap heroi. Sempre he hagut d'interpretar un paper secundari a la meua pròpia vida i n'estic fart, fart de ser el coixí on la xica que t'agrada ve a plorar en lloc de ser tu qui la fa plorar; fart que em diguen: «Deixa't la barbata, estaràs més guapo». Te la

deixes i... «No, no... Déu meu, lleva-te-la, lleva-te-la!». Fart que em besen i em diguen: «Ui, continues sent una granota».

Escolteu, no demane flors i violes, però alguna alegoria de tant en tant, un poc de lirisme, (*Cantant.*) «Quina grua el meu estel, quin estel la meua grua. De tant com brilla en el cel, sembla una donzella nua!». La perxa de George Clooney en lloc d'anar sempre carregat amb la pedra de Sísif; una certa èpica, «*Espartanos!!! Uh! Ah!*»... Perquè jo em pregunte, i aquesta és la pregunta, qui ha escrit la meua vida? Un guionista de Tele Caracol?

En resum, només demane un bon dramaturg al meu costat, perquè jo he demostrat que no sóc un bon dramaturg per a mi mateix. Un dramaturg que sàpia entendre els meus desitjos i puga fer-los realitat, perquè hi ha coses que no es poden deixar en mans del destí. Mireu...

La visita al doctor em va fer reaccionar i me'n vaig anar de viatge, a Nova York. Havia quedat amb un conegut a les Nacions Unides. Quan el trobe, s'acosta i xac! (*Allargant els braços per empomar algú.*) Cau als meus braços, amb un punyal clavat a l'esquena. (*Agafa el punyal.*) «*Asesino!*» «*Policia!*» (*Llança el punyal.*) Me'n vaig corrents. Resulta que m'han confós amb un tal Kaplan i em busquen per assassinat.

Estació Gran Central. Agafe un tren. Ja estic al corredor. De sobte, flaix... Ella. (*CARLES mima l'encreuament amb una dona, amb moviments ralentitzats.*)

Rubia. Mirada lànguida. A penes un contacte (*CARLES ensuma i respira.*) *L'air du temps*, de Nina Ricci. Però... no passa res.

Vagó restaurant. El *maître* em fa asseure per sopar davant d'una dona. (*CARLES evoca la trobada anterior.*) Nina Ricci. Dic:

CARLES. (*Alçant una copa.*) Per la sort de trobar-nos de nou.

I ella em diu:

DONA. La sort no ha tingut res a veure.

Dic:

CARLES. El destí?

DONA. Els cinc dòlars que li he donat al *maître* perquè l'asseguera ací.

(*Al públic.*) Escolteu, vaig estar a punt de plorar de l'emoció. Permeteu-me que, per cavallerositat, no us conte el que va passar aquella nit. (*Sense poder resistir-se.*) Heu llegit *L'amant de Lady Chatterley*? (*Esperant resposta.*) Ah, no, que vosaltres no sou molt de llegir.

L'endemà. Ella m'aconsegueix una cita amb el vertader Kaplan i ens separem. De sobte, em veig en un encreuament de carreteres al mig del no-res. Arriba un autobús. Baixa un paio. Em mira. El mire.

Ens mirem. No passa res. De sobte se'n va i em quede sol. Apareix una avioneta. En lloc de fumigar em dispara. Córrec. M'amague en un dacsar. El fumiga. Córrec de nou i, finalment, l'avioneta s'incrusta en un camió i explota. I jo m'alce, sense despentinarme, escolteu, amb la ratlla perfecta. Torne a la ciutat. Trobe la *rubia*. No sé si ofegar-la o besar-la. Total, que acabe a la dutxa...

(*CARLES s'atura mirant el públic.*) Ja, ja... segur que esteu pensant que això no m'ha passat, que és impossible que m'haja passat a mi. Doncs sí, sí que m'ha passat. Us assegure que mitja hora d'aquella pel·lícula em va fer viure més intensament que els últims deu anys. Potser no en siguen deu... deixem-ho en vint. I cada vegada que la torne a veure, em passa de nou. Encara que vinga d'una colonoscòpia, durant una hora i mitja sóc Cary Grant. Però si he estat més vegades a l'edifici de les Nacions Unides que a casa ma tia Rosita!

Qui no vol un Kaplan a la seua vida? Qui no desitja una confusió d'identitats que faça la teua vida emocionant, perillosa, divertida... i que al final et quedes amb la xica, clar. I tot això, gràcies a qui és? Al destí? Deixeu-me dir-vos una cosa, jo no crec en Déu, jo crec en Ernest Lehman, el guionista de *Con la muerte en los talones*.

Per què no podem tindre al nostre costat algú que done forma als nostres desitjos? Amb un patró aristotèlic o contemporani... tant se val. Som el que

desitgem. Doncs algú que ho structure, que escriga una trama i uns diàlegs a l'altura de les nostres expectatives, amb contingut, la frase justa en el moment just, eixa rèplica que sempre se t'acut quan arribes a casa i, sobretot, un bon final. Perquè, escolteu, un bon final *tutta una vita honora*.

Però no un granet, un granet que algú rebenta i després fotografia i penja al Facebook.

I és que... Jo em pregunte... Per què en compte de nàixer amb l'apèndix, que no aprofita per a res, no naixem amb un guionista al costat, que quan... per exemple, vas a comprar el pa i demanes: (*Timid.*) «Per favor, em podries donar una barreta de pa de poble», no fa que la fornera et responga: «Hi ha un microfilm camuflat a l'interior de la molla, tin, emporta't també aquest croissant de xocolate». Dic: «No, és que jo no sóc molt de xocolate...». «Emporta-te'l. Hi ha una nota amb el meu telèfon. A partir de les deu el meu home està treballant.» I tu pegues mos al croissant. (*Ho fa.*) Hi ha una nota. La llepes. (*Ho fa.*) i... 609 60 23 66! Déu meu! A mi, el més fort que m'ha dit una fornera era si volia emportar-me un pastisset de moniato.

Mireu, us he contat tot açò perquè... La meua vida sempre ha anat malament. Des de l'inici. Fins i tot des d'abans de nàixer. Quan ma mare li va dir a mon pare que estava embarassada, la seua alegria va ser tan gran que va eixir al carrer per compartir-la amb el veïnat amb tan mala sort que el va atropellar

el camió del butà. Vam tindre el càmping gas gratis tota la vida, sí, però vaig perdre un pare. Mon tio Rafel, el germà de ma mare, se'n va vindre a viure temporalment amb nosaltres. Però eixa és una altra història. Quan dic que la meua vida sempre ha anat malament vull dir que... La primera vegada que vaig estar nu davant una dona em digué que la tenia com un tramús. I com volia que la tinguera si acabava de nàixer? Allí estava jo... «Uuuh, uuuh, uuuh». (*Gestos de CARLES bebé al bressol.*) I la infermera: «Pareix que estiga herniat». Em trau el llençol i comença a toquejar-me. «Ai, quin tramusset. Mireu, mireu.» I allí estava jo, en conill, davant de tots. No coneixia ningú! I jo: «Uuuh, uuuh!». Mon tio Rafel va dir: «Este xiquet... este xiquet té gana». (*CARLES bebé assenteix.*) Ell va ser el primer que em va entendre. I la infermera: «Està herniat, segur». (*CARLES bebé ho nega taxativament.*) Jo mirava a mon tio i deia: (*Gestos de CARLES bebé demanant de mamar.*) «Uuuh, uuuh...». I ell: «Què vols, xiquet? No et puc donar el pit». I ma mare: «No té gana, té son». (*Li canta una cançó de bressol molt desafinadament.*) «Plou i fa sol, les bruixes es pentinen. Plou i fa sol, les bruixes porten dol!» (*CARLES reacciona plorant desesperadament.*) I la infermera: «Ui! A veure si té un brot psicòtic, l'hauríem de portar al psicòleg». I allí em tens, a la setmana de nàixer, sense tastar el calostre, davant del psicòleg. (*CARLES bebé mira fixament el psicòleg.*) El psicòleg trau unes cartolines amb unes taques de

tinta i em pregunta: «Què veus ací?». I jo... (*Afinant la mirada.*) «Uuuh?». I ell em diu: «Això no és una hèrnia». (*CARLES bebé pondera favorablement l'opinió del metge.*) «El que tens és una depressió endogàmica i perenne.» (*Gest de contrarietat de CARLES bebé.*) «Perdona!» Eixa va ser la primera paraula que vaig dir en la meua vida. «Perdona!» I veig que ve cap a mi amb una agulla de cap, m'agafa el braç i zinc! (*El psicòleg li clava l'agulla.*) Dic: «Ieeee! Fill de puta!». Aquestes van ser la segona, la tercera i la quarta paraula que vaig dir. «Que sóc un xiquet, que no puc ni parlar!» I ell que ho torna a intentar. Jo pegue un bot del bressol i comence a gatejar. El psicòleg em persegueix per tot el passadís amb una agulla a la mà, però en eixe moment apareix mon tio, l'agafa del coll i li diu: «*Voy a hacerte una oferta que no podrás rechazar*». El psicòleg el mira perplex i mon tio li aclareix: «Això és d'*El padrino*. Li lleva l'agulla i li la clava a l'engonal». Vam haver d'eixir de l'hospital cagant hòsties. (*Riu.*)

Així van ser els primers set dies de la meua vida. Direu, quina intensitat, quantes coses interessants, que *díver*. Doncs, no, no va ser així, en realitat. Així era com ho contava mon tio cada any en el dinar de Nadal. Ell tenia eixa capacitat de fabular, de transformar la realitat. Cada any afegia detalls nous. Un any era una agulla, un altre unes estisores de podar... un altre el psicòleg era xinés, negre, trotskista... De fet, aquella frase d'*El padrino*, «*Voy a hacerte una oferta que*

no podràs rechazar», no li la va poder dir perquè quan vaig nèixer encara no havien estrenat la pel·lícula. Així que us assegure que no va ser tan *díver*. De fet, estic operat de l'hèrnia gràcies a la infermera.

Tot i que he de reconèixer que amb mon tio et venien ganes que t'operaren d'alguna cosa, només pel plaer que et regalara alguna de les seues històries. Quan em van llevar les amígdales, allí estava jo, tot adolorit, sense parar de tirar sang, com si tinguera paper de vidre a la gola. Mon tio em va dir que m'havien tret unes boles que tenien propietats alimentàries potentíssimes, que n'havien extret una polseta i se l'havien emportada a l'Àfrica i li l'havien donat a totes les dones embarassades. (*Pausa.*) Se'm va passar el dolor de seguida. Mentre els meus companys ar-replegaven cèntims per a les vidrioles del Domund, jo sol havia alimentat mitja Somàlia. Em sentia més poderós que Intermón Oxfam.

Mon tio tenia eixa capacitat. Podia convertir un xiquet escarransit com jo en un heroi. Mentre ma mare em recomanava fugir corrents quan algú em provocava a l'escola, mon tio em deia: «Pensa en Hèctor». (*Estranyat.*) «Hèctor, el fill de la Trini?» «No, home, no, Hèctor, el defensor de Troia» Bé, és que... Mon tio no és que estiguera molt llegit (*Recordant l'allusió anterior*), de fet té família ací a València, però li agradava molt el cinema. El cinema i la boxa, però sobretot el cinema. Sempre que no estava de viatge, era comercial, anàvem junts als programes dobles que

feien al Cine Colon d'Alzira. Ell sempre buscava pel·lícules que pogueren ajudar-me a entendre el món, *Taxi Driver*, *Harry el sucio*, *Las eróticas vacaciones de Estela...* i *Los últimos días de Troya*.

TIO RAFEL. Xiquet, tu creus que Hèctor es va acovardir davant d'Aquil·les?

CARLES. No, i així li va anar.

TIO RAFEL. Va morir, sí, però va morir dignament.

CARLES. Tio, que tinc dotze anys.

TIO RAFEL. Està bé, està bé... (*Pensant.*) Pepe Legrá!

CARLES. Eh?

TIO RAFEL. *¡Pies ligeros, pies ligeros!* (CARLES inicia un ball de boxa.) Guàrdia alta. Pedro Carrasco! (CARLES munta la guàrdia però deixa de ballar.) *¡Pies ligeros!* (CARLES balla i alça la guàrdia.) Finta! Finta! (*Ho fa.*) *¡Cabeza, cabeza, cuerpo, cuerpo!* *¡Cabeza, cabeza, cuerpo, cuerpo!* Finta, finta. Pepe Legrá...

CARLES. Li casque ja, tio? Li casque ja?

TIO RAFEL. No, primer cansa'l.

CARLES. És que estic cansant-me jo.

TIO RAFEL. I ara el colp de gràcia...

CARLES. Un *uppercut*, tio? Un *uppercut* com Rocky Balboa?

TIO RAFEL. Un gargall.

CARLES. Alto, alto!